

aldeles ikke kan være enig i, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds gjorde gjældende før, naar han nemlig sagde, at Regjeringen burde have stillet sig saaledes ligeoverfor Landstinget, at den havde sagt: *Se, Folkethinget vil nu dette, og Folkethinget er nu engang saadan, som det er, og derfor skulle I give efter, saa siger jeg dog: Det kan ikke nytte at komme med den Slags Fordringer, som her opstilles; thi de opfyldes ikke. Man kunde ligesaa godt tænke sig, at Ministeriet kom og sagde til os: Landstinget er nu engang saaledes, som det er, og vil ikke være anderledes, og derfor maa I give efter. Jeg siger, der skal være en gjensidig Imødekommen, og naar det ikke kan ske, er Stylden ikke den Enkeltes, men det er begge Parter, der ere Skyld deri. Jeg vilde ikke fritage Folkethinget for Skylden, dersom der forelaa et Mæglingsforslag, men jeg fritager det for Stylden, naar det andet Thing blot sender os sin egen Mening uforandret og aldeles ikke viser mindste Imødekommen. Iøvrigt skal jeg ikke opholde Thinget længe. Da vi fra alle Sider høre antydning, at denne Sag ikke er forbi med det, her ligger for, er det heller ikke værd at opholde sig længe ved den. Jeg vilde blot, da det ærede Medlems Udtalelser forekom mig i høi Grad ensidige, ikke lade dem være upaatale, og derfor begjærede jeg Ordet for at gjøre denne korte Bemærkning. Nei, lad paa et eller andet Sted, hvad enten det nu skete ved et Mæglingsforslag, et nyt Lovforslag eller paa Finantsloven, et virkeligt Mæglingsforslag, støttet af Regjeringen, komme frem med Opfordring til begge Thing, saa skal man se, saa kommer Ret og Billighed til sin Anerkjendelse i begge Thing, men saalænge hvert Thing siger som saa: Jeg er nu saaledes og vil ikke være anderledes, saa bliver Alt ved det Gamle, saa ville de, der trænge, vedblive at trænge, fordi de vedkommende Magter ikke ville høre sig overfor det, som de dog begge to anerkjende for at være billigt. Det ærede Medlem kom med en Ytring, som forekom mig lidt aparte. Han talte noget om, hvad Folkethinget burde ville. Det er vanskeligt for det ærede Medlem at sige, hvad Folkethinget bør ville; det bør ville, hvad det vil, men naturligtvis vil Folkethinget efter sin hele Stilling det, som er det hensigtsmæssige, og det, som Folkethinget anser for ret og billigt, men ikke hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) finder ret og billigt, eller hvad Landstinget maaske finder ret og billigt. Den Slags Ytringer, finder jeg, bør ikke staa upaatale. Jeg vil slutte med det Ønske, at vi ikke maa ende denne Session, uden at der kommer et Resultat ud, som kunde komme de virkelig trængende Statsjenerne tilbedste, og med dette Haab, det Ønske og denne Hensigt til alle Partier skal jeg slutte.*

Ordføreren (Hørup): Det Minimum af Interesse, hvormed denne Sag kom ind her i Salen, er funket ned til et saadant Nulpunkt efter den høitærede Conseilspræsidents Udtalelse idag, at jeg vilde anse det for hensynsløst overfor det høie Thing, om jeg vilde spille et eneste Ord paa den Sag mere, saa meget mere som det forekommer mig, at vi her i Landet behandle Embedslønninger og Embedsspørgsmaal i et saadant Omfang, som jeg tror, i andre Lande vilde blive betragtet som fuldstændig abnormt, for ikke at sige latterligt. Jeg skal derfor kun anbefale at stemme for Folkethingets Forslag.

Thomsen: Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem, som sidst talte, at vi hertilands anvende en Tid og Udstrækning til at afgjøre Spørgsmaal, vedrørende vor Embedsstand, som vist ikke anvendes nogetisomhelst andet Sted. Jeg tror ikke, man vil kunne paavise noget andet Sted, hvor man saaledes Aaringer igjennem vedblivende behandler saadanne for Statsjenerne vigtige Spørgsmaal uden at komme tilende dermed. Det ærede Medlem, der nu talte, giver mig ved sin korte Udtalelse iøvrigt ikke Anledning til at svare ham og jeg skal derfor kun henvende en enkelt Udtalelse til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke er tilstede, men jeg kan kun sige, at det er hans Feil. Det ærede Medlem begyndte med den Udtalelse, at jeg ikke havde forstaaet ham og hans Standpunkt, og at dette særlig var grundet deri, at jeg ikke havde hans Fortrolighed, ikke havde Leilighed til at høre paa ham ogsaa udenfor Thinget. I den Henseende kan jeg ikke sige Andet, end at da det ærede Medlem vist ikke kan finde mig uværdig til hans Fortrolighed, er det hans Feil, at han ikke nogeninde virkelig har betroet mig Noget. Det gjør imidlertid ikke en Smule til Sagen, jeg kan forstikke det ærede Medlem, at jeg tilfulde har forstaaet ham, jeg kan ham ud og ind, han taler saameget her i Salen og optræder ved saamange Leiligheder, at det vilde være en fuldstændig Mangel paa Fattelyne, naar man ikke kunde komme efter, hvad han sagde. Jeg nærer ogsaa den Overbevisning, at jeg i denne Sag fuldstændig har forstaaet ham; thi han har ved, hvad han sagde, fuldstændig bekræftet de to Fakta, som det gjaldt for mig at staa fast. Det ene var, at han som Ordfører i fjor anerkjendte den Betydning, som skulde tillægges de daværende Prisforhold, og det Andet var, at det Standpunkt, det ærede Medlem og hans Meningsfæller indtog, da de sagde, at de kunde forsvare deres Standpunkt paa Grund af Forventningen om en snarlig Lønningsrevision, var grundet paa et Haab, som har viist sig senere at være bristet, paa en Forventning, som senere fuldstændig er skuffet. Jeg kjender imidlertid